

Sygn. akt I C 1072/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 marca 2021 r. w G. sprawy z powództwa T. B. przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda T. B. kwotę 4.000 zł (cztery tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia 12 lutego 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda T. B. kwotę 1.817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1.007,54 zł (jeden tysiąc siedem złotych pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1072/19

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 26 października 2018 r. na parkingu przy ul. (...) w G. doszło do kolizji dwóch samochodów: kierujący H. S. F. nr rej. (...) (M. Ś.) uderzył w prawidłowo poruszający się pojazd S. (...) nr rej. (...) kierowany przez T. B.. Pojazd sprawcy był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdów mechanicznych w (...) S.A. w S..

Okoliczności bezsporne

W wyniku wypadku powód doznał rozstroju zdrowia bólu okolic kręgosłupa szyjnego, złego samopoczucia, wymioty, drętwienie rąk. Po zgłoszeniu się do szpitala i wykonaniu badań zalecono mu noszenie kołnierza ortopedycznego. Zażywał leki przeciwbólowe. Miał trudności z zaśnięciem. Po wypadku zaprzestał dotychczasowych aktywności w postaci jazdy na motocyklu, żeglowania, gry w badmintona i piłkę nożną, jazda na rowerze. W pierwszym okresie po wypadku w czynnościach codziennych pomagała mu partnerka – L. C. (1).

Dowód: zeznania świadka L. C., k. 68-69 verso

zeznania powoda, k. 69-70

Na skutek wypadku stwierdza się u powoda stłuczenie głowy ze wstrząśnieniem mózgu, skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa z następowym zespołem bólowym i przykurczem, skręceniem odcinka lędźwiowego kręgosłupa z następowym nawrotem zespołu bólowego-lędźwiowego. Przed wypadkiem powód przeszedł leczenie operacyjnej dyskopatii poziomu L5/S1 (część lędźwiowa kręgosłupa). Dolegliwości bólowe w odcinku lędźwiowym nawróciły i wymagają systematycznego leczenia rehabilitacyjnego, prawdopodobnie z wiekiem będą się nasilały. Leczenie chirurgiczne powoda po wypadku trwało siedem miesięcy.

Dowód: opinia biegłego W. Ż., k. 76-82, 98-99, 126-127

Ubezpieczyciel odmówił wypłaty zadośćuczynienia.

Okoliczność bezsporna

Ocena dowodów

Zeznania powoda i świadka są spójne, logiczne, wewnętrznie niesprzeczne. Przedstawiają zindywidualizowany tok narracji, są spontaniczne.

Opinia biegłego, uwzględniająca całość materiału, w tym dokumentację lekarską, jest zdaniem Sądu pełna, jasna i nie wymaga dalszego uzupełniania lub dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego. Sąd oceniając stopień dolegliwości bólowych i cierpień po wypadku odnosi się nie do procentowych wskaźników podawanych w opinii, lecz do obrazu tych zjawisk przedstawionych w ujęciu procentowym, a z tej warstwy opinii wynika jednoznacznie, że dolegliwości bólowe i ograniczenia w życiu codziennym powoda były znaczne i dość długotrwałe. Nie rodzą też zbyt pozytywnych perspektyw na przyszłość.

Główny zarzut pozwanego w warstwie dowodowej dotyczy tezy, że wypadek miał charakter „niskoenergetyczny”. Pojęcie, to podobnie (jak opozycyjne – „wysokoenergetyczny”) jest nieostre i bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Niezależnie od prędkości i siły kinetycznej niewątpliwym jest w świetle zgromadzonego materiału, że skutki zdrowotne zdarzenia są właśnie takie, jak wynika z tegoż materiału. Kwestia więc tego, czy prędkość, przy której doszło do wypadku była wyższa, czy niższa jest pozbawione istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż z praktyki orzeczniczej wynika, że dość poważne konsekwencje zdrowotne powstają także przy niskich prędkościach i wynika to ze znacznych, chwilowych przeciążeń (przyspieszeń), które obserwuje się także przy bardzo niskich prędkościach. Innymi słowy, uszkodzenia pojazdu mogą być całkiem nieznaczne, co nie powoduje, że obrażenia ciała także muszą być analogicznie nieznaczne. Ciało ludzkie to materia inna, bardziej delikatna niż karoseria samochodu. Z tych przyczyn oddalono wniosek dowodowy pełnomocnika pozwanego na ostatnim terminie rozprawy (k. 140). Do orzeczenia tego nie zgłoszono zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. (składający ten wniosek pełnomocnik nie stawiał się bez żadnego usprawiedliwienia na ów termin rozprawy).

Należy podkreślić, że biegły W. Ż. opiniując w niniejszej sprawie nie „wygenerował” obrażeń ciała poszkodowanego stosowanie do abstrakcyjnie przyjętej prędkości, lecz opisał je na podstawie badania poszkodowanego i wyników diagnostycznych. To, że biegłemu owa prędkość należycie koresponduje z poziomem obrażeń poszkodowanego nie oznacza, że opiniowałby inaczej, gdyby prędkość ta była inna.

Na marginesie należy też stwierdzić, że pozwany nie przedstawił materiału dowodowego pozwalającego ewentualnego biegłemu z zakresu rekonstrukcji wypadków przygotować prawidłowej symulacji, do czego nie może przecież wystarczyć tylko obraz uszkodzeń pojazdów (niezbędne jest przecież udokumentowanie innych zmiennych: tor hamowania, wzajemny stosunek prędkości pojazdów, dokładne miejsce zdarzenia [stan nawierzchni, kąt nachylenia itp.]). Pozwany nie zawniósł nawet dowodu z przesłuchania drugiego uczestnika kolizji, co jest w tym zakresie najbardziej znamienne.

Kwalifikacja prawna

Zasada odpowiedzialności pozwanego wynika z art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

Poziom dochodzonego zadośćuczynienia za krzywdę (4.000 zł) zdaniem Sądu mieści się w ramach stwierdzonego poziomu dolegliwości i bólu wywołanego wypadkiem, zarówno w aspekcie intensywności jak i długotrwałości leczenia. Fakt, że pozwany miał przed wypadkiem problemy z kręgosłupem lędźwiowym zostało przypisane pozwanemu tylko w ramach odpowiedzialności za ponowne pojawienie się w tym zakresie dolegliwości bólowych, co jest w takim

przypadku zjawiskiem naturalnym, a osoby w grupie wiekowej poszkodowanego (lat 40+) często mają już przeróżne dolegliwości ze strony kręgosłupa.

Reasumując, dochodzone zadośćuczynienie jest odpowiednie do skali cierpień i niewątpliwie niewygórowane.

Data wymagalności roszczenia nie była kwestionowana.

Mając powyższe na uwadze uwzględniono powództwo w całości na mocy art. art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c., art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych [...] w zw. z art. 481 § 1 i § 2 k.c. (**punkt I.** sentencji).

Koszty

O kosztach procesu orzeczono jak w **punkcie II.** sentencji na mocy art. 98 k.p.c. Na zasądzone od przegrywającego proces pozwanego koszty składa się: opłata sądowa od pozwu (400 zł), opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (900 zł, § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), zaliczka na poczet opinii biegłego (500 zł).

Ponadto w **punkcie III.** sentencji na mocy art. 98 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążono pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi stanowiącymi niezaliczowaną część wynagrodzenia biegłego, ustalonymi prawomocnie do dnia zamknięcia rozprawy.